

„Az én történetem kicsit olyan, mint a rút kiskacsáé”

INTERJÚ
SODRÓ ELIZÁVAL

szerző: Papp Tímea

Sodró Eliza a Kaposvári Egyetem Művészeti Karán végzett 2014-ben, majd a szombathelyi Weöres Sándor Színházhoz szerződött. 2016 óta a Radnóti Színház tagja. Tulajdonképp egész kicsi kora óta színésznőnek készült, már akkor is, amikor még fogalma sem volt arról, hogy ez egy szakma.

Mi vitt a színház felé?

Versmondó versenyekre jártam, majd 12 éves koromban bekerültem egy előadásba, amit Csáki Csilla rendezett, ez volt a *Mondják meg Zsófikának*. Csilla nem színészeket akart nevelni, hanem gyerekekkel akart dolgozni. Az első pár hónapban csak beszélgettünk meg játszottunk, aztán mintegy varázsütésre elkészült az előadás. A csapat később is együtt maradt, és annyira megszerettük a színházat, hogy a nagyjából hétfős társulatból hárman is ezt a pályát választottuk: Geréb Zsófi rendező lett, Prohászka Fanni színésznő.

A középiskolát már színház tudatosan választottad?

Hatodikban pontosan tudtam, hogy a Vörösmarty drámatagozatára szeretnék menni, és borzasztó volt, hogy még két évet várnom kellett. Emlékszem, álmodtam is vele,

hogy az majd olyan lesz, mint Roxfort...

Végül nem olyan lett. Gyakran jártunk színházba, és bár jó emberekkel találkoztam, folyamatosan azt éreztem, sokan vagyunk, sokfélélt akarunk, és nem tudunk igazán alkotni. A műhelymunka hiányzott. Az viszont körvonalazódott bennem, hogy ezt a szakmát többféleképpen lehet csinálni, és nekem majd a saját utamat kell megtalálnom.

Mennyire volt nehéz rátalálni erre az útra?

Az első pesti sikertelen felvételi trauma volt, leginkább azért, mert nagyon sokat készültem rá, és szégyelltem magam, amiért ebből semmit sem tudtam megmutatni. Ugyanakkor végig ott motoszkált bennem, milyen jó lenne, ha nem vennének fel, mert akkor utaznék egy évig. És az élet a következő hónapban elém hozott egy helyzetet, aminek a révén Berlinbe kerültem. Ott aztán mindent bepótoltam, ami a kamaszkoromból a színház miatt kimaradt, és komolyan elgondolkodtam azon, hogy végleg kint maradok. Úgyhogy abban az évben

leginkább az anyukám unszolására próbálkoztam újra a felvétellel.

Pest nem jött össze, Kaposváron viszont már az első rostán azt éreztem, kíváncsiak rám, ami biztonságot adott. Mivel a város nem igazán kínál szórakozási lehetőséget, nem tudtunk mást csinálni, mint egymásra figyelni és dolgozni. Az órák, a vizsgák, a kollégium és egyáltalán ez az egész „összebűdösödés” végül pontosan azt adta, amire vágytam. Megérkeztem a Roxfortba.

A legnagyobb nehézséget nekem az okozza, ha **nem találok a szerephez a kulcsot**, de nem rohángászok rendezőkhöz, nem akarom „terrorizálni őket a nyomorommal”, inkább igyekszem magamat kihúzni a bajból. Azt hiszem, **azt tud igazán segíteni, aki nagyon jól ismer**. A barátom és a hétéves kisöcsém szoktak nagyszerű dolgokat mondani, de a két nagyobb öcsém is igazán éles szemű.

Nemrég megkértem a világszítónkat, **mondja el pontosan, mit csinál**. De az is nagyon érdekel, hogy mi egy hangosító vagy egy asszisztens munkája. A sűgőé nem, az övé borzasztó lehet... Mióta tudom, hogy így hívják, azóta rájöttem, hogy világeletemben szenvedélyesen vonzódtam a dramaturg szakmához. Szeretnék olyan színészé válni, **aki alkotó, aktív, kutató résztvevője tud lenni az előadás-készítés folyamatának**.

Buborékok

Iván, a rettenet
fotó: Dömötör Dániel

Szombathelyre kéte-lyek nélkül mentél?

Egyáltalán nem akartam kőszínházba kerülni. Félttem attól, hogy az a fajta szabad, kényszerek nélküli alkotás, ami akár az egyetemet, akár a független társulatokat jellemzi, ebben a struktúrában nem valósítható meg. Meg kellett találnom a helyem, azt, hogy hol vagyok én egy olyan előadásban, amelyben a rendező nem belőlem indul ki, hanem az ő kéréseit kell teljesítenem. Egy ideig – talán kissé pökhendien – azt gondoltam, ez nem az én világom. Aztán Jordán Tamás lehetőséget adott Czukor Baláznak, hogy szabadon kísérletezzem a társulat éppen nem dolgozó tagjaival. És az a munka visszaadta a hitemet. Megértettem, hogy

nem az intézményen múlik, hogy milyen színházat csinálunk,

hanem rajtunk, akik csináljuk. Átértékeltem magamban a hozzáállásomat, és a többi munkában is igyekeztem megtalálni az örömeimet. Figyeltem és figyelem a kollégáimat, ők hogyan jutnak el egy-egy szerep megoldásáig. Egy az egyben nem akartam átvenni az ő módszerüket, de nagyon inspiráló volt azt nézni, hogyan értik meg a rendezői instrukciókat, és fordítják le a maguk nyelvére.

A két vidéki város után jött a Radnóti színházi szerződés révén a főváros. Ez a döntés és a Budapestre visszaaklimatizálódás nehéz volt?

A döntés azért volt nehéz, mert nagyon megszerettem Szombathelyen a csapatot, jó feladatokat kaptam. Tudtam, mit hagyok ott,

Kováts Adél hívásának viszont nem tudtam ellenállni.

Egy pályakezdő színésznő számára ez nem mindennapi lehetőség. Hogy a váltásnak milyen nehézségei voltak, vannak? Például azt meg kellett szoknom, hogy a távolságok miatt több idő eljutni valahova. Vidéken a bérlet miatt általában egy szériában mennek az előadások, a szerepépítés más ütemben zajlott, és az előadáshoz kapcsolódó babonáim is másképp alakultak. Itt, miközben szerencsés esetben több évadra is elhúzódhat egy produkció, két előadás között akár hetek is eltelhetnek. Nehéz megszoknom, hogy

tegnap még László Zsolt lánya voltam, ma meg már a csaja vagyok a színpadon...

Ettől valahogy kaotikusabb az életem. Nincs benne rendszer. Még.

A NŐ NÉGYSZER

HENRIK IBSEN:

NÓRA

MÁRCIUS 5., 7., 11., 30.

MOLIÈRE:

A NŐK ISKOLÁJA

MÁRCIUS 4., 25., 29.

SIMON STEPHENS:

HARPER REGAN

MÁRCIUS 28. (UTOLSÓ ELŐADÁS)

FASSBINDER:

PETRA VON KANT

MÁRCIUS 18., 25.

WWW.KATONAJÓZSEFSZINHAZ.HU